

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer trzydziesty trzeci

Jeff Pippenger

2026-01-21

Liczba trzydzieści trzy

Podczas wprowadzenia ustawy niedzielnej sto czterdzieści cztery tysiące w sensie proroczym spotykają się z robotnikami jedenastej godziny. Sto czterdzieści cztery tysiące są już zapieczętowani i wówczas wzywają wielką rzeszę, aby wyszła z Babilonu i stanęła wraz z nimi po stronie Sabatu siódmego dnia. Sąd nad domem Bożym kończy się wraz z ustawą niedzielną, a następnie sąd przenosi się na narody, na wielką rzeszę — inne stado Boże. Siódmy rozdział Objawienia identyfikuje obie grupy, a przy piątej pieczęci męczennicy z Ciemnych Wieków pytają: „Jak długo, aż Bóg osądzi władzę papieską za ich męczeństwo?” Polecono im spoczywać w grobach, aż dopełni się druga grupa męczenników papieskich prześladowań, i dano im białe szaty. Wielka rzesza z siódmego rozdziału Objawienia nosi białe szaty, gdyż reprezentuje drugą grupę papieskich męczenników w nadchodzącym kryzysie ustawy niedzielnej. Siódmy rozdział Objawienia i piąta pieczęć odnoszą się do tych dwóch grup, podobnie jak zbory w Smyrnie i w Filadelfii. Smyrna przedstawia męczenników ostatecznej papieskiej rzezi, a Filadelfia — sto czterdzieści cztery tysiące.

Piotr jest o trzeciej godzinie w Cezarei Filipowej, a po "sześciu dniach", a nie sześciu godzinach, byłby u progu ustawy niedzielnej, która jest dziewiątą godziną.

Po sześciu dniach Jezus bierze Piotra, Jakuba i jego brata Jana i prowadzi ich osobno na wysoką górę. I przemienił się wobec nich: a Jego oblicze zajaśniało jak słońce, a Jego szaty były białe jak światło. I oto ukazali się im Mojżesz i Elias, rozmawiający z Nim. Mateusza 17,1–3.

W momencie wprowadzenia prawa niedzielnego sto czterdzieści cztery tysiące w sensie proroczym spotykają się z wielką rzeszą. Elias reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące, którzy nie zakosztują śmierci, a Mojżesz reprezentuje tych, którzy umierają w Panu. Oni stoją wraz z Chrystusem w momencie wprowadzenia prawa niedzielnego, gdzie Chrystus namaszcza swoje królestwo chwały, tak jak na krzyżu ustanowił swoje królestwo łaski. Jeśli nadal podążasz za przedstawianą przez nas logiką w związku z sześciogodzinnym okresem od godziny trzeciej do dziewiątej, wówczas konieczne jest dostrzeżenie czegoś, co stanowi bardzo szczególną ilustrację.

Trzecia godzina Cezarei Filipowej jest alfą omegi dziewiątej godziny Cezarei Nadmorskiej. Wskazuję, że nie sześć godzin później, lecz sześć dni później, Piotr znajduje się na Górze Przemienienia, co również ilustruje historię, która kulminuje w ustawie niedzielnej, będącej dziewiątą godziną. Okres sześciu dni odpowiada okresowi sześciu godzin, lecz tylko jako fraktal przejścia od Cezarei Filipowej do Cezarei Nadmorskiej. Szczególnie istotne jest to, że owo

zjawisko fraktalu historii, mieszczącego się wewnątrz historii sześciogodzinnego okresu, jest dokładnie tym, co zachodzi, gdy rozważa się okres Pięćdziesiątnicy. Sześć godzin od śmierci Chrystusa aż do Pięćdziesiątnicy stanowi fraktal okresu od krzyża aż do roku 34 n.e., kiedy zakończył się święty tydzień, a ewangelia została skierowana do pogan.

Teraz pycha i zazdrość zamknęły drzwi przed światłem. Gdyby uwierzono wieściom przyniesionym przez pasterzy i mędrców, postawiłoby to kapłanów i rabinów w nader nie do pozazdroszczenia położeniu, obalając ich roszczenie do miana wykładników prawdy Bożej. Ci uczeni nauczyciele nie chcieli zniżyć się do tego, by dać się pouczać przez tych, których nazywali poganami. Twierdzili, że nie może być tak, iż Bóg ich pominął, by przemawiać do nieuczonych pasterzy albo nieobrzezanych pogan. Postanowili okazać swoją pogardę dla wieści, które wzburzały króla Heroda i całą Jerozolimę. Nie chcieli nawet pójść do Betlejem, by zobaczyć, czy tak jest w istocie. I skłonili lud do tego, by zainteresowanie Jezusem uważał za przejaw fanatycznego podniecenia. Tu rozpoczęło się odrzucenie Chrystusa przez kapłanów i rabinów. Od tego momentu ich pycha i upór przerodziły się w ugruntowaną nienawiść do Zbawiciela. Podczas gdy Bóg otwierał drzwi dla pogan, przywódcy żydowski zamykali drzwi przed sobą samymi. Życie Jezusa, 62.

W połowie świętego tygodnia Chrystus został ukrzyżowany. Trzy i pół roku później Szczepan został ukamienowany, a Korneliusz posłał po Piotra. Trzy i pół roku po krzyżu czas łaski dla starożytnego Izraela dobiegł całkowitego kresu. Wtedy Szczepan spojrzął ku niebu i ujrzał stojącego Chrystusa, co stanowi symbol zamknięcia czasu łaski w Dn 12,1. Drzwi zamknęły się dla starożytnego Izraela, a otworzyły dla pogan.

W okresie od śmierci Chrystusa o dziewiątej godzinie do śmierci Szczepana oraz powołania Piotra o dziewiątej godzinie, Korneliusz i Szczepan są dwoma świadkami tego, że wypełniło się tysiąc dwieście sześćdziesiąt proroczych dni. Od dziewiątej godziny śmierci do dziewiątej godziny śmierci upłynęło 1 260 proroczych dni. Okres od dziewiątej godziny śmierci do dziewiątej godziny Pięćdziesiątnicy wyznacza fraktal tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni, w przestrzeni pięćdziesięciu dwóch dni.

Fraktal, którym był okres Pięćdziesiątnicy, znajduje się na początku owych 1 260 dni, a na końcu tych dni Piotr jest prorocznie umiejscowiony zarówno o trzeciej, jak i o dziewiątej godzinie w Cezarei. Dwie Cezaree reprezentują alfę i omegę proroczego sześciogodzinnego okresu. W obrębie proroczego sześciogodzinnego okresu dwóch Cezarei Piotr podróżuje przez sześć dni i dociera na Górę Przemienienia. Góra reprezentuje pieczętowanie, które kulminuje przy prawie niedzielnym, przy którym Kościół triumfujący zostaje wyniesiony ponad wszystkie góry. Owe sześć dni reprezentuje sześciogodzinny okres od Cezarei do Cezarei i stanowi fraktal w obrębie tego okresu, tak jak okres Pięćdziesiątnicy był fraktalem na początku tego samego świętego okresu.

Fraktal początkowy stanowił wypełnienie wiosennych świąt związanych z okresem Pięćdziesiątnicy. Fraktal końcowy, od Cezarei Filipowej do Góry Przemienienia, jest również prorocznie powiązany ze świętym tygodniem. Na Górze Przemienienia Ojciec przemówił, jak uczynił to podczas chrztu Chrystusa, i jak uczynił to tuż przed krzyżem. Ojciec trzykrotnie przemówił słyszalnym głosem od początku świętego tygodnia aż po krzyż. Raz podczas chrztu,

następnie na Górze Przemienienia, a potem przemówił w cieniu nadchodzącego krzyża.

Krzyż jest omegą 1260-dniowego okresu, który rozpoczął się przy Jego chrzcie. Chrzest i krzyż są szczególnymi wyznacznikami świętego tygodnia z dziewiątego rozdziału Księgi Daniela, wskazując tym samym Górę Przemienienia jako część tego świętego tygodnia. Jeżeli pierwszy i ostatni odpowiadają wyznacznikom prorocstwa świętego tygodnia, to środkowy wyznacznik z konieczności proroczej musi uczynić to samo.

Chrzest jest pierwszym aniołem; Góra Przemienienia — drugim, a krzyż — trzecim. Na Górze Przemienienia Bóg określił Mojżesza i Eliasza jako drogowskazy dla Kościoła Resztki. Zastosowanie jest powiązane z potrójnym symbolem Piotra, Jakuba i Jana. Trzykrotnie Jezus zabrał ze sobą Piotra, Jakuba i Jana. Po raz pierwszy było to wskrzeszenie córki Jaira, po raz drugi — Przemienienie, po raz trzeci — Getsemani. Za pierwszym razem Piotr, Jakub i Jan byli świadkami wskrzeszonej dwunastoletniej dziewczyny.

I stało się, że gdy Jezus powrócił, lud z radością Go przyjął, ponieważ wszyscy Go oczekiwali. A oto przyszedł mąż, imieniem Jair, przełożony synagogi; upadł do stóp Jezusa i prosił Go, aby przyszedł do jego domu, gdyż miał jedyną córkę, w wieku około dwunastu lat, która dogorywała. A gdy szedł, tłumy na Niego napierały. Łukasz 8:40–42.

Imię Jaira znaczy „oświeciciel” oraz „jaśnieć i być chwalebny”. Spośród trzech wydarzeń, podczas których tylko Piotr, Jakub i Jan zostali dopuszczeni do wyłącznego towarzyszenia Chrystusowi, było to pierwsze, a Jair przedstawia pierwszego anioła, który oświeca ziemię swoją chwałą. Dwunastoletnia dziewczyna przedstawia dziewice, które mają zostać wskrzeszone jako sto czterdzieści cztery tysiące. Chrystus dotarł do domu córki-dziewicy po swoim spotkaniu z kobietą, która od dwunastu lat cierpiała na upływ krwi.

A niewiasta, od dwunastu lat mająca upływ krwi, która wydała całe swe mienie na lekarzy, a przez żadnego nie mogła być uzdrowiona, podeszła z tyłu i dotknęła kraju jego szaty; i natychmiast ustał jej upływ krwi. Łukasz 8,43–44.

Najpierw przedstawiona zostaje dwunastoletnia dziewczyna, a w następnym wersecie przedstawiona jest kobieta, która od dwunastu lat cierpi na krwotok. Kobieta miała krwotok przez całe życie tej dziewczyny. Jezus miał minąć kobietę z krwotokiem, aby dotrzeć do córki, dziewczyny. Kobieta reprezentuje poselstwo pierwszego anioła, reprezentowane przez poselstwo do Laodycei. Chrystus miał za chwilę wskrzesić i przywrócić do życia dziewczynę, a chora kobieta, kobieta z Laodycei, miała jeszcze krótką sposobność, by dotknąć Boskości. Dziecko symbolizuje ostatnie pokolenie, a Jezus przechodzi obok schorowanej kobiety, Laodycei, aby podźwignąć dziewczynę dni ostatecznych. Gdy dziewczyna zostaje wskrzeszona, kobieta albo została uzdrowiona, albo została pominięta.

Cechą pierwszego anioła jest bojaźń, a istnieją dwa rodzaje bojaźni.

Gdy jeszcze mówił, przyszedł ktoś z domu przełożonego synagogi i rzekł do niego: Twoja córka umarła; nie trudź Nauczyciela. Lecz Jezus, usłyszawszy to, odpowiedział mu, mówiąc: Nie bój się; tylko wierz, a będzie uzdrowiona. Łukasza 8:49, 50.

Wtedy Piotr, Jakub i Jan wchodzą do izby, w której zmartwychwstanie — zsymbolizowane chrztem Chrystusa — reprezentowało obdarzenie mocą pierwszego i trzeciego anioła. Góra Przemienienia to drugi raz, gdy Piotr, Jakub i Jan są świadkami. Góra Przemienienia reprezentuje drugiego anioła, a gdy Chrystus zabrał tych samych uczniów do Getsemani, reprezentowało to trzeciego anioła. Na drugim etapie, na Górze Przemienienia, występuje „podwojenie”, ponieważ kamień milowy tej Góry stanowi środkowy z trzech momentów, kiedy przemówił Ojciec. Pierwszy miał miejsce przy Jego chrzcie, co odpowiada zmartwychwstaniu dwunastoletniej dziewicy, drugi — na Górze, a trzeci — tuż przed krzyżem. Te trzy momenty, w których Ojciec przemówił, oraz trzy sytuacje, gdy trzej uczniowie udali się z Jezusem na osobności, łączy fakt, że drugim kamieniem milowym w każdej z tych linii jest Góra Przemienienia.

A gdy wszedł do domu, nie pozwolił nikomu wejść, z wyjątkiem Piotra, Jakuba i Jana oraz ojca i matki dziewczynki. A wszyscy płakali i oplakiwali ją; lecz on rzekł: Nie płaczcie; nie umarła, lecz śpi. I szydzili z niego, wiedząc, że umarła. On zaś kazał wszystkim wyjść, ujął ją za rękę i zawołał, mówiąc: Dziewczyno, powstań. I jej duch powrócił, i natychmiast wstała; i nakazał, aby dano jej jeść. A jej rodzice byli zdumieni; lecz on przykazał im, aby nikomu nie mówili o tym, co się stało. Łukasz 8:51-56.

Piotr, Jakub i Jan są świadkami pierwszego anioła przy zmartwychwstaniu dziewicy, która zasnęła, jak Łazarz. Gdy się przebudziła, natychmiast powstała i dano jej pokarm. Gdy Eliasza i Mojżesz zostają wskrzeszeni w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia, natychmiast powstają, a następnie Duch Święty zostaje wylany bez miary, co symbolizuje pokarm dziewicy. Przemienienie na górze miało miejsce sześć dni po wydarzeniach w Cezarei Filipowej, z wyjątkiem gdy Łukasz relacjonuje te wydarzenia.

I stało się, że około ośmiu dni po tych słowach wziął z sobą Piotra, Jana i Jakuba i wszedł na górę, aby się modlić. A gdy się modlił, wygląd Jego oblicza odmienił się, a Jego odzienie stało się białe i lśniące. I oto rozmawiali z Nim dwaj mężowie: Mojżesz i Eliasza. Łukasz 9:28-30.

Zarówno Mateusz, jak i Marek mówią stanowczo „po sześciu dniach”, natomiast Łukasz mówi „około ośmiu dni”. Autorzy biblijni posługiwali się dwiema rachubami czasu: jedną zwaną inkluzywną, a drugą ekskluzywną. Na pierwszy rzut oka mogłoby się to wydawać sprzecznością, lecz fakt, że Łukasz powiedział „około”, wskazuje, iż mówił w kategoriach rachuby inkluzywnej, a gdy Mateusz i Marek mówią „po sześciu dniach”, wskazują, że liczyli dni pełne, a nie dzień rozpoczynający ośmiodniowy okres ani dzień, który ten okres kończył. Różnica ta daje dwa symbole liczbowe tego samego okresu: jednym jest liczba osiem, drugim — sześć dni.

Z dwóch świadectw o sześciu lub ośmiu dniach, dotyczących okresu między Cezareą Filipową a Górą Przemienienia, wynika, że w czasie, gdy Chrystus pieczętuje sto czterdzieści cztery tysiące, liczba osiem reprezentuje osiem dusz w Arce Noego, a liczba sześć reprezentuje szósty Kościół – Filadelfię, który jest przeznaczony, aby stać się Kościołem, który jest ósmym, a jest z siedmiu. Zostaje on przemieniony w ósmy podczas uwielbienia Mojżesza, Eliasza i Chrystusa. Uwielbienie na górze jest także prefigurowane przez uwielbienie na górze w historii Mojżesza.

Gdy Mojżesz wstąpił na górę, zabrał ze sobą siedemdziesięciu starszych oraz Jozuego.

Następnie wstąpili Mojżesz i Aaron, Nadab i Abihu oraz siedemdziesięciu ze starszych Izraela. I ujrzeli Boga Izraela; a pod jego stopami było jakby dzieło posadzki z kamienia szafirowego, jakby samo niebo w swej przejrzystości. A na możnych spośród synów Izraela nie wyciągnął swej ręki; również oni widzieli Boga i jedli, i pili. I rzekł Pan do Mojżesza: Wstąp do mnie na górę i bądź tam, a dam ci tablice kamienne oraz Prawo i przykazania, które spisałem, abyś ich nauczał.

I powstał Mojżesz wraz ze swym sługą Jozuem; i Mojżesz wstąpił na górę Bożą. I rzekł do starszych: Zaczekajcie tu na nas, aż wrócimy do was; a oto Aaron i Chur są z wami. Jeśli ktoś ma jakąś sprawę do rozstrzygnięcia, niech przyjdzie do nich.

I Mojżesz wstąpił na górę, a obłok ją okrył. I chwała Pana spoczęła na górze Synaj, a obłok okrywał ją sześć dni; a siódmego dnia wezwał Mojżesza z wnętrza obłoku. A wygląd chwały Pana na szczycie góry był w oczach synów Izraela jak ogień trawiący. I Mojżesz wszedł do wnętrza obłoku i wstąpił na górę; i był Mojżesz na górze czterdzieści dni i czterdzieści nocy. Księga Wyjścia 24,9–18.

Pierwsze poselstwo anielskie było wskrzeszeniem córki Jaira, korespondującym z chrztem Chrystusa. Następnie, sześć dni później, nastąpiła Góra Przemienienia, która jest drugim aniołem i która prowadziła do krzyża, który jest trzecim aniołem. Jako drugi anioł, Góra ma podwójne świadectwo, ponieważ przemówienie Ojca na Górze łączy się z drugą z trzech linii. Zarówno trzy przypadki, gdy Piotr, Jakub i Jan byli wyłącznymi towarzyszami Chrystusa, jak i trzy razy, gdy Ojciec przemówił, wskazują na drugą manifestację głosu Ojca, a drugim razem, gdy Jezus zabrał Piotra, Jakuba i Jana, była Góra Przemienienia. Drugi kamień milowy Góry ma podwójne świadectwo głosu Ojca i trzech uczniów, gdyż drugie poselstwo zawsze wskazuje na "podwojenie".

Sześciogodzinny okres między ofiarami wieczorną i poranną, który jest reprezentowany przez sześć dni u Mateusza i Marka, od Cezarei Filipowej do Góry, jest reprezentowany przez sześć dni Mojżesza, aż zostaje on wezwany do obłoku w siódmym dniu.

Linia rozpoczyna się czasem zwłoki drugiego anioła, gdy Mojżesz poleca siedemdziesięciu starszym, aby „zaczekali”, aż powróci. Pierwsze sześć dni w tej linii są odizolowane, lecz nadal stanowią część ogólnych czterdziestu sześciu dni. Sześć dni to okres prowadzący do trzeciej próby, reprezentowanej przez czterdzieści dni. Czterdzieści sześć dni symbolizuje świątynię; sześć dni to sześć godzin od śmierci Chrystusa do Pięćdziesiątnicy, sześć godzin od Jego ukrzyżowania do Jego śmierci, sześć godzin od Cezarei do Cezarei oraz sześć godzin Piotra z górnej izby do świątyni. Mojżesz otrzymuje Prawo Przymierza oraz wskazania, jak wznieść świątynię. Chociaż Biblia mówi, że nikt nie widział Boga, starsi „ujrzeli Boga Izraela”. Ukazanie chwały Boga na górze wraz z Mojżeszem i starszymi było typem ukazania chwały na Górze Przemienienia. Oba zawierają sześciodniowy okres. Linia Mojżesza obejmuje czas zwłoki drugiego anioła oraz pełne czterdzieści sześć dni, które reprezentują świątynię. Czterdzieści dni, w których otrzymał Prawo, reprezentuje zapieczętowanie.

Piotr był w Cezarei Filipowej o godzinie trzeciej, o godzinie dziewiątej był w drodze do Cezarei Nadmorskiej, a po upływie od sześciu do ośmiu dni jest na Górze, przebywając z siedemdziesięcioma starszymi Mojżesza, gdy ma widzenie uwielbionego Pana, tak jak Daniel w dziesiątym rozdziale. Daniel ujrzał Pana twarzą w twarz, podobnie jak Gedeon i siedemdziesięciu starszych. Góra Przemienienia jest miejscem, gdzie laodycejski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy zostaje przemieniony w filadelfijski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy. Stają się ósmym Kościołem, który jest szóstym Kościołem, dlatego widzimy sześć dni i osiem dni.

Sześć godzin od ukrzyżowania do Jego śmierci, sześć godzin Pięćdziesiątnicy, sześć godzin od Cezarei do Cezarei, sześć dni do Góry Przemienienia oraz sześć dni Mojżesza, które doprowadziły do czterdziestu dni, stanowią tę samą linię. Pomiędzy Cezareą Filipową, czyli Panium, a prawem niedzielnym sto czterdzieści cztery tysiące zostają zapieczętowani. To zapieczętowanie powoduje podział.

A ja, Daniel, sam widziałem to widzenie: albowiem mężowie, którzy byli ze mną, nie widzieli tego widzenia; lecz padło na nich wielkie drżenie, tak iż uciekli, aby się ukryć. Daniel 10:7.

Mojżesz odłączył się od starszych, gdy powiedział: "Zaczekajcie tu na nas, aż wrócimy do was." Mojżesz odłączył się od siedemdziesięciu w czasie oczekiwania, a siedemdziesiąt tygodni oznacza czas próby dla dawnego ludu przymierza. Gdy zakończył się siedemdziesiąty tydzień — a tym siedemdziesiątym tygodniem był święty tydzień, w którym Chrystus potwierdził przymierze z wieloma — wówczas Chrystus w pełni odłączył się od dawnego ludu przymierza. Dobiegł końca okres, w którym dawny lud przymierza mógł rozstrzygnąć swoją kwestię upływu krwi, która dla nich polegała na wierze, że są zbawieni przez krew Abrahama, a dwunastoletnia dziewica została wskrzeszona do służby. Gdy rozpoczął się czas oczekiwania, Mojżesz otrzymał prawo przymierza oraz wskazania dotyczące wzniesienia świątyni.

Gdy Piotr, Jakub i Jan byli na Górze, zapieczętowanie ludu Bożego oraz ich późniejsze wzniesienie jako chorągiew przedstawiają ów lud przymierza jako świątynię stu czterdziestu czterech tysięcy. Robotnicy jedenastej godziny zostają wówczas przyłączeni do tej świątyni.

Tak mówi Pan: Strzeżcie prawa i czyńcie sprawiedliwość, bo bliskie jest nadejście mojego zbawienia i objawienie mojej sprawiedliwości. Błogosławiony mąż, który to czyni, i syn człowieczy, który się tego trzyma; który strzeże sabatu, by go nie zbezcześcić, i powstrzymuje swoją rękę od czynienia wszelkiego zła. Niech też syn cudzoziemca, który przyłączył się do Pana, nie mówi: Pan całkowicie mnie odłączył od swego ludu; i niech eunuch nie mówi: Oto jestem drzewem uschłym. Tak bowiem mówi Pan do eunuchów, którzy strzegą moich sabatów, wybierają to, co mi się podoba, i trzymają się mojego przymierza: dam im w moim domu i w obrębie moich murów miejsce i imię lepsze niż synów i córek; dam im imię wieczne, które nie będzie wymazane. Także synów cudzoziemca, którzy przyłączają się do Pana, aby Mu służyć i miłować imię Pana, by być Jego sługami, każdego, kto strzeże sabatu, by go nie zbezcześcić, i trzyma się mojego przymierza, tych przyprowadzę na moją świętą górę i rozraduję ich w moim domu modlitwy; ich całopalenia i ich ofiary będą przyjęte na moim ołtarzu; gdyż mój dom będzie nazwany domem modlitwy dla wszystkich narodów.

Pan Bóg, który gromadzi wygnańców Izraela, mówi: Jeszcze zgromadzę do niego innych, oprócz tych, którzy są do niego zgromadzeni. Izajasz 56,1-8.

Piotr, Jakub i Jan, jak również Mojżesz, reprezentują „wygnańców Izraela”, wypędzonych przez swoich nienawidzących ich braci.

Tak mówi Pan: Niebo jest tronem moim, a ziemia podnóżkiem nóg moich. Gdzież jest dom, który mi budujecie? I gdzie miejsce mego odpoczynienia?

Wszystko to uczyniła moja ręka i to wszystko zaistniało — mówi Pan; lecz na takiego wejrzy mój wzrok: na ubogiego i skruszonego duchem, który drży przed moim słowem. Kto zabija wołu, jakby zabił człowieka; kto składa w ofierze baranka, jakby łamał kark psu; kto składa obiatę, jakby ofiarowywał krew wieprzów; kto pali kadzidło, jakby błogosławił idolowi. Tak, wybrali własne drogi, a ich dusza ma upodobanie w obrzydliwościach swoich. Ja także wybiorę dla nich ułudy i sprowadzę na nich ich lęki, ponieważ gdy wołałem, nikt nie odpowiadał; gdy mówiłem, nie słyszeli, lecz czynili zło w moich oczach i wybierali to, w czym nie mam upodobania.

Słuchajcie słowa Pana, wy, którzy drżycie na jego słowo; bracia wasi, którzy was nienawidzili i wypędzili was z powodu mego imienia, rzekli: Niech Pan będzie uwielbiony: lecz on ukaze się ku waszej radości, a oni będą zawstydzeni. Izajasz 66:1-5.

Słowo „radość” pojawia się w Piśmie Świętym wielokrotnie i na różne sposoby, podobnie jak słowo „wstyd”. W kontekście przesłania Piotra z Księgi Joela zestawienie wstydu z radością stanowi paralelę, podobnie jak mądrzy i głupi albo pszenica i kąkol. Wstyd i radość reprezentują, w kontekście Joela, tych, którzy mają oliwę, czyli przesłanie późnego deszczu, w przeciwieństwie do tych, którzy go nie mają. Dopiero dostrzegając ten szczegół, można dotrzeć do głębszego znaczenia słów: „Twoi bracia, którzy cię nienawidzili, którzy cię wypędzili z powodu mego imienia”. Tymi braćmi są ci, którzy u Spaldinga i Magan, na stronach pierwszej i drugiej, nazwani są „adwentystami nominalnymi, jak Judasz”, którzy „wydadzą nas katolikom”, „gdyż nienawidzili nas z powodu Sabatu, bo nie mogli go obalić”. Twoi bracia, którzy cię nienawidzą, wyrzucają cię z powodu przesłania o Sabacie ziemi — Mojżeszowego „siedem razy” — którego nie da się obalić. Sedno sprawy polega na tym, że zostajesz wypędzony z powodu sporu doktrynalnego, „sporu”, jak to nazywa Izajasz, a owym sporem doktrynalnym jest przesłanie późnego deszczu.

Joel nazywa to poselstwo "nowym winem", a jeśli macie to poselstwo, macie radość. Jeśli go nie macie, budzicie się jak pijacy u Joela, aby stwierdzić, że nowe wino zostało wam odjęte z ust. Wtedy jesteście proroczo "zawstydzeni". Klasa, która ma oliwę, ma radość, a klasa, która nie ma oliwy, jest zawstydzona. Oliwa jest także nowym winem i jest związana z radością. Dlatego Izajasz mówi: "Słuchajcie słowa Pana." Jedna klasa wybiera, by słuchać, a druga nie zważa na dźwięk trąby. Izajasz wprost identyfikuje klasę, która słucha, gdy stwierdza: "wy, którzy drżycie na Jego słowo." Pan gromadzi tych, którzy zostali wyrzuceni z powodu poselstwa, które dotarło 11 września, a przy prawie niedzielnym gromadzi eunuchów, o których mówi Izajasz, przedstawionych jako suche drzewa. Jeśli uchwycą się przymierza, nie będą już odłączeni od świętej góry Bożej.

Eunuch lub suche drzewo oznaczają śmierć. Eunuch nie może zrodzić potomstwa, a suche drzewo nie ma życia. Obietnica jest taka, że jeśli owi poganie, czyli robotnicy jedenastej godziny, przyjmą przymierze reprezentowane przez Sabat, będą mieli synów i córki. Najpierw On gromadzi wygnańców Izraela, następnie podnosi tych wygnańców jako chorągiew, a potem gromadzi Swą inną trzodę. Pierwsze i drugie zgromadzenie oznaczają okres od 11 września aż do ustawy niedzielnej, kiedy Duch Święty dokonuje pokropienia, a także okres od ustawy niedzielnej aż do chwili, gdy Michał powstanie i późny deszcz zostanie wylany bez miary. W obu okresach późny deszcz jest poselstwem, które, jeśli je masz, przynosi radość, a jeśli je nie masz, przynosi wstyd.

Ewangelia według Mateusza jest podzielona na trzy linie, które reprezentują trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy. Każda z tych trzech linii zawiera także fraktale trzech aniołów. Druga linia, obejmująca rozdziały od jedenastego do dwudziestego drugiego, stanowi centrum, gdyż odpowiada drugiemu aniołowi, który zajmuje miejsce między pierwszym a trzecim aniołem. Sama Ewangelia według Mateusza stanowi linię centralną, gdy rozważamy rozdziały od jedenastego do dwudziestego drugiego w kontekście rozdziałów przymierzowych Księgi Rodzaju i Apokalipsy.

Centrum dwunastu rozdziałów przymierza znajduje się u Mateusza, a środkowa z trzech linii Mateusza znajduje się w tych samych dwunastu rozdziałach. Centrum owych dwunastu rozdziałów stanowi zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Ten punkt centralny jest reprezentowany przez trzy wersety, które odpowiadają trzem wersetom centralnym dwunastu rozdziałów przymierza w Księdze Rodzaju i w Apokalipsie.

Piotr jest punktem centralnym punktu centralnego punktu centralnego i reprezentuje pierwszą i ostatnią chrześcijańską oblubienicę. To jest podpis Alfya i Omegi. Palmoni także złożył swój podpis na zmianie imienia Piotra, gdy zaprojektował zagadkę imienia Piotra w języku angielskim. Jezus mówił do Piotra po hebrajsku, a rozmowa została zapisana po grecku, a następnie przełożona na angielski. W języku angielskim Palmoni nadał Piotrowi imię, używając 16. litery alfabetu angielskiego, po której następuje 5., po niej 20., po niej 5., po niej 18., w pełni wiedząc, że jako Palmoni stworzył imię, które przejdzie z hebrajskiego do greki, a następnie do angielskiego. Zaprojektował również, aby angielska forma imienia umożliwiła zagadkę polegającą na przemnożeniu owych pięciu liter, aby osiągnąć liczbę sto czterdzieści cztery tysiące. Palmoni, który jest także Pierwszym i Ostatnim, zaprojektował, aby pierwsza z owych pięciu i ostatnia z tych pięciu angielskich liter składających się na imię Peter były odpowiednio 16. i 18. literami alfabetu, gdyż imię Peter miało wystąpić w Mt 16,18.

Po tym wszystkim, co zostało powiedziane o Piotrze, pozostaje jeszcze omówić złotą proporcję. Złota proporcja jest reprezentowana przez Mt 16:18, gdyż jej wartość wynosi 1.618. Złota proporcja wiąże się z fraktalami przyrody, a gdy Palmoni umiejscawia Piotra w Mt 16:18, wskazuje tym samym, że zarówno klucz proroczy złożony na ramieniu Eliakima w Iz 22:22, jak i klucze prorocze przekazane Piotrowi i Kościołowi w tym fragmencie, zawierają fraktale prorocze.

Cezarea Filipowa o trzeciej godzinie aż po Cezareę Nadmorską o dziewiątej godzinie stanowi fraktal trzeciej godziny, gdy Chrystus został ukrzyżowany, aż do dziewiątej godziny, kiedy

Korneliusz posłał po Piotra. Okres Pięćdziesiąticy od trzeciej godziny ukrzyżowania aż do Piotra w świątyni w dzień Pięćdziesiąticy o dziewiątej godzinie jest fraktalem 1 260 dni od krzyża do Korneliusza. Trzykrotne przemówienie Ojca jest fraktalem trzech aniołów, podobnie jak trzykrotne wzięcie przez Jezusa tylko Piotra, Jakuba i Jana. Informacja profetyczna zakodowana w wersetach, w których Piotr obrazuje sto czterdzieści cztery tysiące, jest tak głęboka, jak jakakolwiek prawda, jaka kiedykolwiek istniała, a jednak nie umieściliśmy jeszcze Piotra w Panium w jedenastym rozdziale Księgi Daniela.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Piotr, apostoł Jezusa Chrystusa, do przybyszów rozproszonych po Poncie, Galacji, Kapadocji, Azji i Bitynii, wybranych według uprzedniego poznania Boga Ojca, w uświęceniu Ducha, ku posłuszeństwu i pokropieniu krwią Jezusa Chrystusa: Łaska wam i pokój niech się rozmnożą. Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który według swego obfitego miłosierdzia odrodził nas ku żywej nadziei przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa z martwych, ku dziedzictwu niezniszczalnemu, nieskalanemu i niewiędnącemu, zachowanemu dla was w niebie, was, którzy mocą Bożą przez wiarę jesteście strzeżeni ku zbawieniu gotowemu objawić się w czasie ostatecznym.

W tym się bardzo radujecie, chociaż teraz, jeśli trzeba, na krótki czas jesteście zasmuceni rozlicznymi próbami, aby próba waszej wiary — o wiele cenniejsza niż złoto, które, choć bywa próbowane w ogniu, ulega zniszczeniu — okazała się na pochwałę i cześć, i chwałę przy objawieniu Jezusa Chrystusa. Jego, choć nie widzieliście, miłujecie; w Niego, choć teraz Go nie widzicie, jednak wierząc, radujecie się radością niewysłowioną i pełną chwały, osiągając cel waszej wiary, to jest zbawienie waszych dusz.

O tym zbawieniu pilnie wypytywali i badali prorocy, którzy prorokowali o łasce, która miała stać się waszym udziałem; dociekając, na jaki lub jakiego rodzaju czas wskazywał Duch Chrystusowy, który w nich był, gdy uprzednio świadczył o cierpieniach Chrystusa i o chwale, która miała po nich nastąpić. Im zostało objawione, że nie sobie samym, lecz nam usługiwali w tych rzeczach, które teraz zostały wam oznajmione przez tych, którzy głosili wam Ewangelię w Duchu Świętym zesłanym z nieba; w które to rzeczy aniołowie pragną wejrzeć.

Przeto przepaszcie biodra umysłu waszego, bądźcie trzeźwi i do końca pokładajcie nadzieję w łasce, która ma wam być przyniesiona przy objawieniu Jezusa Chrystusa; jako posłuszne dzieci, nie upodabniając się do dawnych pożądlivości z czasu waszej niewiedzy: lecz jak święty jest Ten, który was powołał, tak i wy bądźcie święci w całym waszym postępowaniu; ponieważ jest napisane: Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty.

A jeśli wzywacie jako Ojca Tego, który bez względu na osoby sędzi każdego według jego uczynku, spędzajcie czas waszego pielgrzymowania tu w bojaźni; wiedząc, że nie rzeczami znikomymi, srebrem ani złotem, zostaliście odkupieni z próżnego postępowania, przekazanego wam przez tradycję ojców, lecz drogocenną krwią Chrystusa, jako baranka bez skazy i bez zmazy; który wprawdzie został przeznaczony przed założeniem świata, lecz objawiony w tych ostatecznych czasach ze względu na was, którzy przez Niego wierzycie w Boga, który Go wskrzesił z martwych i obdarzył Go chwałą, aby wasza wiara i nadzieja były w Bogu. Skoro

oczyściliście wasze dusze przez posłuszeństwo prawdzie przez Ducha ku nieobłudnej miłości braterskiej, miłujcie się wzajemnie z czystego serca żarliwie; odrodzeni nie z nasienia zniszczalnego, lecz niezniszczalnego, przez słowo Boże, żyjące i trwające na wieki. Gdyż wszelkie ciało jest jak trawa, a cała chwała człowieka jak kwiat trawy. Trawa usycha, a jej kwiat opada; lecz słowo Pana trwa na wieki. A jest to słowo, które zostało wam zwiastowane przez Ewangelię. 1 List Piotra 1:1-25.